

Recensie: 8.2 ★★*1/2

HetPaleis
vrijdag 21 februari 2020

foto © Clara Hermans

Recensie:

Meer pop dan hiphop. Dat horen we een tienerjongen zeggen die het beter kan weten dan ons wanneer die samen met ons hetpaleis verlaat. Want inderdaad we moeten toegeven dat we niets met hiphop of rap hebben. Het is een subcultuur die de onze niet is. En als we al een optreden zagen binnen dit genre vonden we het te vaak over clichématige thema's als drugsgebruik, wapenbezit, vrouwen en geld gaan hebben. En dan hebben we het nog niet gehad over het beperkte live gehalte van veel sets waar een dj gewoon de plaat opzet, om de haverklap een sirenegeluidje te horen is, een MC de boel wat oppookt en de artiest in kwestie als ie een goeie dag heeft even wat moeite doet om ook nog wat live te rappen boven zijn stem die al te horen is op de meelopende track. Nu die mening van die kerel lag opvallend wel in de lijn van wat er in onze notities stond. Weinig breakdance, laat staan dat er laag tegen de grond wat gebeurde (op wat glijden op de knieën na). Neen op dat vlak zijn we het eens met de jonge toeschouwer. Bij momenten zagen we zelfs verwijzingen naar disco, funk, R&B en soul in 8.2.

Choreograaf Radouan Mriziga liet zijn 7 dansers vanuit improvisatie tot deze voorstelling komen die uiteindelijk vooral rond ritme draait. Daar zit meteen ook de zwakte van het ganse narratief. Het is namelijk niet helemaal duidelijk welke boodschap er precies meegegeven wordt. Zeker, we zien het zestal vanuit een lege ruimte met werklicht, met blik op de load in en load outzone, de voorstelling inzetten. Na verloop van tijd wordt de zaak wat ordelijker met blauwe strepen backdrops die gehesen worden en naar voor en achter kunnen. Niet veel later doen ze hun schoenen uit en rukken een voor een zo'n reep stof naar beneden.

8.2 ademt dus iets rebels uit, iets neerhalen om van daaruit opnieuw iets op te bouwen. Zo zien we de colère van het gezelschap in licht variërende tableau vivants waarbij ze al dan niet subtiel hun wijsvinger naar het publiek steken. Sadie Vermeiren houdt die middelvinger tegen haar gezicht met haar topje tegen der haarlijn zodat het een fashionable, bijna onopvallend statement wordt. Dat ze een spuuglelijke blauwe outfit aanheeft met militaire print, verwijst dan weer naar het begin van de voorstelling waarin we de zes zien bewegen op het ritme dat ze zelf slaan met voeten en handen. Het militarisme is dan ook niet ver weg.

Een verademing is het moment wanneer we Nick Van de Velde de draak zien steken met het genre en zich voordoet als een vrouw, inclusief de bewegingen. Zo zien we hem golven met het achterwerk, op de knieën met twee vingers naar zijn ogen wijzen en vervolgens naar het publiek, om daarna zijn hand te likken op de tonen van 'Cocky' van Shea Coullée: 'I'm not saying I'm cocky. But there's a whole lotta swag in the way I strut. With style like Kim and curves like Nicki. No wonder why these girls can't even take me. Bey said it best, woke up like this. Sorry not sorry, feeling myself. You need a blueprint? Just check my Insta. Chi Town queen, check my credentials. Showed my boobs on Jerry Springer. No regrets, middle finger.' Heerlijk moment dus wanneer de (overdreven) ernst "alleen al die boze blikken gedurende bijna de ganse voorstelling!" "even doorprikt wordt.

Racisme, seksisme "zijn verder nog enkele thema's die in songs passeren. Finaal voelt de voorstelling, die opstand, verzet toont om uiteindelijk op het einde te bedaren, als een allegaartje van van alles en nog wat aan zowel qua dans als qua inhoud. Wellicht daarom ook dat die niet onder de huid kruipt.

< Bert Hertogs >

Credits:

choreografie, concept en vormgeving: Radouan Mriziga assistentie choreografie: Maïté Jeannolin dans: Tars Couvreur, Amina Iddrisu, Mimbi Lubansu, Ebe Meynckens, Nick Van de Velde, Julie Van Minnebruggen, Sadie Vermeiren kostuum: Lila John productie en technische realisatie: hetpaleis, FABULEUS, Moussem Nomadisch Kunstencentrum